

1

Mandag d. 30. november kl. 08.10

Gangen lå hen i mørke. Alligevel kunne Berger skimte et vinget insekt, der langsomt kravlede hen over loftet; han fulgte det længe med øjnene. Først da han kikkede væk, gik det op for ham, at det var en bi.

Selvom gangens eneste lys dårligt kunne kaldes et lys, var det meget tydeligt. Lille, cirkelrundt, i øjenhøjde på den lukkede dør midt imellem ham og den anden mand; begge trykkede sig ind til den råkølde betonvæg på hver sin side af døren, begges hænder holdt et skydevåben hævet. I det ikkeeksisterende lys borede den ældre mand sit isgrå blik ind i Berger og nikkede tydeligt. Uden at slippe pistolen tog Berger noget frem, der lignede en lup. Han førte den lydløst hen til dørspionen og kikkede ind.

Perspektivet var skævt, men han kunne tydeligt se lejlighedens indre. En entré åbnede sig mod det bagerste af en stue. Lige forude, i novembermorgenens første antydning af daggry, så det ud, som om et par gigantiske ørne kom flyvende ind mod stuens store vinduer. Som i slowmotion kom de nærmere og nærmere gennem skævheden, sorte silhuetter, som et øjeblik syntes at svæve på opdriftsvindene lige uden for vinduerne. Så antog ørnene menneskeskikkelse, stod stille, med fødderne fast plantet. Den ene rakte hænderne op og viste først ti fingre, så ni, otte. Berger proppede det, der lignede en lup, i lommen og hev dirken op. Så stille som han kunne, stak han den ind i låsen, men den raslede alligevel foruroligende, mens han følte sig frem efter usynlige takker, pigge. Seks, fire, fem. Den fik ikke fat, for første gang i årevis fik dirken ikke fat. Tre, to. Så var der bid, han hørte det lille klik, da dirken tog ved. Med hævet pistol slog han yderdøren

op. I nøjagtig samme øjeblik sparkede de to sortklædte sig ind gennem altandøren, begge med den lille maskinpistol klar til skud. De smuttede lydløst til venstre ind i lejligheden. Berger drejede til højre, pistolen hævet, ikke en lyd.

Resten af stuen: porcelænsovn, sofa, læselænestol, åben pejs, drinkvogn. En tyk bog på det lille bord ved siden af lænestolen. Berger gik derhen, stadig med pistolen i hånden. Nu så han, at der lå et par briller oven på bogen, med absurd tykke glas. Og bogen var Shakespeares samlede værker på engelsk.

Uden at røre noget hævede Berger blikket. Et enkelt billede prydede væggen, et landskabsfoto. Solnedgangens magiske skær faldt på en bjergskråning med cypresser og pinjer, et par hvide huse, nogle æsler med sænkede hoveder, en række bistader, der lå som trappetrin op ad skråningen, og et tæppe af smørgule blomster, der bredte sig, indtil havet tog over, glimtende. I det fjerne hævede en stor klippe sig op over havet; Berger mente at genkende Gibraltar.

Han vendte tilbage til bogen, bøjede sig ned, granskede brillerne, så et bogmærke stikke frem mellem de tynde sider. Men rørte intet.

»Her!« kaldte en dæmpet stemme.

Berger rejste sig, vendte sig om. Den ældre mand stod ude i entréen og iagttog ham; hans kortklippede hår mindede om jernfilspåner på en magnet. Hans navn var August Steen, og han var chef for Säpos afdeling for efterretninger.

Berger og Steen gik i retning af stemmen, gennem et køkken, ud i en gang. Brudstykker af en samtale sivede ud fra et af de fjerneste værelser. Berger gik derind.

Maskinpistolerne hang over de sortklædtes skuldre. Med en vis skepsis kikkede Berger på August Steens to eksterne ressourcer.

»Lejligheden sikret,« sagde Roy Grahn.

»Men det var her, hun sad,« sagde Kent Döös og slog ud med hånden mod det vinduesløse værelses tydeligvis lydisolerede vægge.

Berger så sig omkring. Et fuldstændig anonymt rum, modsætningen til den hyggelige stue derude. At der ikke var nogen spor af lænker, læderremme eller dropstativer, var ikke ensbetydende med, at der ikke havde været nogen, eller at der ikke var blevet brugt diverse stoffer. Det eneste, der var, var en intetsigende tomhed.

Stuen sagde desto mere.

Berger sank ned på hug ved siden af den uredte sengs sammenkrøllede lagen. Han lagde hovedet på skrå, kikkede hen over puden og kunne se mindst tre lange, sorte hår i det langsomt tiltagende morgenlys.

»Vores ven forsøger ikke ligefrem at skjule sporene,« sagde han.

»Hvorfor skulle han også det?« sagde August Steen. »Det eneste, han behøver at skjule, er hvor han har flyttet hende hen.«

Berger hørte en svag summen. Han kikkede op i loftet. En bi fløj tværs gennem værelset. Den samme som før? Han fulgte den ud gennem køkkenet, ind i stuen. Standsede ved lænestolen. Handsker på. Flyttede de kraftige briller væk fra bogen. Slog op på siden med bogmærket. Holdt det på plads mod siden.

Hamlet. Tredje akt. Bogmærket sad under verdens kendteste litterære formulering.

To be, or not to be ...

Berger stillede sig hen til fotografiet på væggen, betragtede det. Så havet, klippen, blomstertæppet. Så bistadernes trappe-trin op over skråningen.

Så bistaderne.

Bien summede igen. Det lød anderledes, fordoblet. Berger så op, nu var der to i hjørnet af loftet.

Levede der stadig bier her sidst i november? I Sverige?

To be, or not to be ...

»Han er biavler,« sagde Berger.

Kent og Roy så skeptisk på ham, Steen bare neutralt.

»Hvad mener du?« sagde Roy til sidst. »Herinde?«

»Næppe,« sagde Berger.

»Er det ikke en trend?« sagde Kent. »Bistader på tagene?«

»Vorherre til hest,« sagde Roy.

Steen rynkede øjenbrynene. Han sagde:

»Tre veje op til taget. Opgangen, en brandtrappe, via altanerne. Grahn, kan du klatre to etager højere op?«

Roy kastede et blik ud på altanen, hvor to reb hang ned fra altanen ovenover. Han nikkede. Steen fortsatte:

»Döös, brandtrappen. Berger, opgangen. Jeg prøver at finde overblik. Vi koordinerer inden. Sig til, når I er fremme. Afvent ordrer fra mig. Afgang!«

Roy smuttede ud på altanen igen, Berger og Kent strøg ud gennem yderdøren, Kent drejede af, Berger tændte lyset, fortsatte hen gennem gangen. Kom ud i trappeopgangen, så en bi kravle hen over væggen.

Der var to muligheder. Enten var bierne bare sluppet ud, eller også var de appetitvækkere, ledetråde. Hvis de var sluppet ud, kunne gerningsmanden jo stadig sidde deroppe med sit kidnappede offer, totalt uforberedt. Men det var nok mere sandsynligt, at han ledte dem op på taget af en eller anden grund.

Ikke desto mindre måtte de derop, der var ingen vej udenom. Ingen andre politifolk kunne tilkaldes, hemmeligstemplingen var absolut; Berger var ikke engang klar over, hvor meget Kent og Roy egentlig vidste. Et par øjeblikke iagttog han bien, dens tilsyneladende planløse vandring hen over væggen.

Så gik han op ad trappen.

Den snavsede, lysstofoplyste opgang endte i en svær ståldør med indvendigt håndtag. Berger tog walkie-talkien frem, meldte klar. Der lød en knitren, så kom Roys stemme:

»Også på plads.«

Mere knitren, så August Steen:

»Overblik fra naboejendommen. Der er ganske rigtigt en lille, lav bygning oppe på taget, i det nordøstlige hjørne. Tættest på dig, Grahn, måske fem meter. Men døren vender

din vej, Berger. Du har tyve meter hen til den. Döös ti fra brandtrappen på den modsatte side.«

»Forstået,« sagde Roy. »Kent?«

»Bøvlet brandtrappe,« prustede Kent. »Et par minutter mere. Melder tilbage.«

Tavsheden sænkede sig.

Lysstofrørene i opgangen gik ud. Mørket overfaldt Berger. En summen tonede frem af stilheden, en lysende rød knap af mørket. Han rakte ud efter den. Lyset slæbte sig i gang igen. Bien summede videre, men holdt sig ude af syne.

Alt var venten.

Uudholdelig venten.

Frem af denne venten trådte et mørklagt motelværelse, ikke stort mere end et svagt ledelys sivede ind fra den brølende motorvej udenfor. Berger smuttede ind med sin bedrøvelige bærepose i hånden, fyldt med drikkeyoghurt og sandwich fra tanken, og nåede næsten at sætte sig i lænestolen, før det gik op for ham, at der allerede sad en. Hjertet røg højt op i halsen, inden August Steen sagde:

»Kalder du det her at holde sig under radaren?«

Sekunderne mavede sig frem gennem opgangen. Berger lod hånden glide hen over brystet; konturerne af den skudsikre vest var næsten lige så velkendte som hans egne ribbens.

Motelværelset fremturede i hans indre. Berger på sengen nu, tungt åndende, blikket til sidst fast rettet mod Steen i lænestolen.

»Vi mener at have lokaliseret det sted, hvor Carsten holder Aisha fanget,« sagde Steen. »Vær klar i morgen tidlig.«

Berger rystede langsomt på hovedet og kikkede rundt i det deprimerende motelværelse.

»Hvad fanden laver jeg her?« sagde han.

»Du er Sveriges mest eftersøgte mand,« sagde Steen. »Du ligger lavt, det er dét, du gør.«

»Og du er en af Säpos øverste chefer,« sagde Berger. »Jeg er ikke Säpomand og har aldrig været det. Hvorfor skulle du hjælpe mig?«

»Vi hjælper hinanden,« sagde Steen.

Bien summede videre i opgangen, men formåede ikke at fordrive den natlige scene. Berger stirrede gennem mørket på August Steen, der til sidst følte sig nødsaget til at fortsætte:

»Du indgår i mit team nu, Sam. Jeg får brug for dig for alvor, så snart vi får mere styr på, hvad der er i gære. Indtil videre må jeg bare bede dig om at vente. Der er ved at blive indrettet et *safehouse* til dig. Men i morgen tidlig har jeg akut brug for dig.«

»Hvad fanden er det så, der 'er i gære'? En form for terroraktion, eller hvad?«

»Den værste terroraktion nogensinde ...«

»Jaja,« afbrød Berger. »Den værste terroraktion nogensinde i Sveriges historie, det *har* jeg hørt. Men jeg ved sgu ikke en skid om den. Jeg får knopper af Säpos forbandede hemmelighedskræmmeri.«

Steen sukkede lydeligt og lænede sig tilbage i den mølædte lænestol. Så sagde han:

»Carsten var min højre hånd i flere år, en af Säpos støttepiller. Så viste han sig at være den muldvarp, den landsforræder i organisationen, jeg havde ledt efter et godt stykke tid. Han kidnappede Aisha Pachachi af samme grund, som han dræbte din kollega og ven, Sylvia Andersson, Sylen. For at finde ud af, hvor mit trumfkort – Aishas far, Ali Pachachi, manden med netværket – befinder sig. Han kidnappede kort sagt Aisha for at lukke munden på Ali.«

Der på sengen i det triste motelværelse mærkede Berger, yderst modvilligt, hvordan hans politimæssige instinkter blev vakt til live igen. Han sagde:

»Fordi Ali er kommet på sporet af, hvor, hvornår og hvordan den værste terroraktion i Sveriges historie vil finde sted?«

»Ja,« nikkede Steen. »Jeg forestiller mig, at en international terrororganisation skal have gjort Ali tavs og har hyret Carsten til formålet. Vi taler formentlig om IS, Islamisk Stat, men det er stadig uklart.«

Berger så sig om i det nedslående motelværelse, men der

var ikke noget at fæste blikket ved. Intet andet end den undvigende chef for Säpos afdeling for efterretninger.

»Så det er Carsten, der har skaffet mig alt det her lort på hal-sen?« sagde Berger. »Gjort mig til Sveriges mest efterlyste mand? 'Ekspolitimand efterlyst for mord på mistænkt'. Skudt en morder med min gamle tjenestepistol. *Hvorfor*, for fanden?« Steen rystede på hovedet.

»Det er lidt uklart,« sagde han. »Men han har en form for følelsesmæssig binding til Molly Blom. Som du sikkert kan huske, overvågede han jer oppe i indlandet. Hans rapporter havde en mærkelig bitone, men det slog mig først bagefter, da jeg læste dem i ét stræk. Han kaldte jer for manden og kvinden, men i symbolform.«

»Symbolform?«

»Sådan her,« sagde August Steen, tog en blyant frem og tegnede på bagsiden af en avis.

Berger så to symboler – ♂ og ♀ – og rynkede øjenbrynene. August Steen fortsatte, mens han pegede:

»♂ var dig, Sam, og ♀ var Molly.«

»Molly, som ligger i koma med mit barn i sig,« sagde Berger mørkt og rystede på hovedet.

Steen lænede sig frem på den lurvede lænestol og lagde hånden på Bergers knæ. Det var en anelse uventet.

»Vi har en stor fordel over for Carsten,« sagde han med en stemme, Berger aldrig før havde hørt. »Han er unægtelig en meget farlig mand – jeg vil vove at kalde ham en veltrænet lejermorder – men han er meget tæt på at blive blind. Han har en eskalerende variant af øjensygdommen RP, *retinitis pigmentosa*. Og i morgen tidlig har vi vores største chance for at snuppe ham. Og jeg skal have dig med, Sam.«

Jeg skal have dig med, Sam, tænkte Berger i højhusets intetsigende opgang, foran den intetsigende dør, midt i en venten, der virkede stadigt mere endeløs. Han vendte tilbage til nuet for fuld styrke og betragtede sin afsikrede pistol; den skælvede i en mærkeligt regelmæssig rytme, der formodentlig havde en eller anden sammenhæng med hans hjerteslag.

Hans eneste håb var, at Carsten var på vej til at blive blind. Der var intet andet at høre end en usynlig bis summen. Den hørtes længe, længe, fuldstændig monotont.

Så lød der pludselig en knitren fra walkie-talkien.

»På plads,« sagde Kents stemme.

»Så rykker vi,« sagde Steen. »Tre. To. En.«

Berger skubbede døren op og skævede ud. Noget, der skulle forestille et daggry, spredte sit vage skær over taget. Scenen var stadig hyllet i en form for halvmørke. Tyve meter til højre lå den lille bygning som en betonklump. Skråt foran sig så han Kent komme op ad brandtrappen og styrtede frem mod bygningen. Samtidig hævede Roy sig op i sit reb og rullede over den lille mur ved kanten af taget.

Berger løb nu. Han var der, og han var der ikke, han så alting som på sælsom, forvrænget afstand, han ventede bare på skudsalverne.

Roy nåede først frem, Kent var ikke langt bagefter, Berger sidst henne fra opgangen. Han så Roy løfte foden, sparke døren ind, forsvinde ind. Kent nåede også frem, hans krop gav sig til at spjætte i forskellige retninger. Han smuttede ligeledes ind i bygningen.

Berger var tæt på nu. Han mærkede et stik af smerte i halsen, som om et lydløst våben var blevet affyret. Han sagtnede farten, tog sig til halsen, så gav det også et stik i hånden. Han var næsten henne ved den vidåbne dør, da Kent kom vaklende ud af bygningen. Han svajede vildt og grotesk, slog om sig, tjenestepistolen fløj gennem luften i en bred bue, alt for langsomt. Kent faldt ned på knæ, smed sig forover, rullede rundt. Den summende lyd blev højere og højere. Berger begyndte selv at fyldes med smerte, en jagende smerte, der bredte sig gennem kroppen, brændte sig ud i lemmerne.

Så kom der en skikkelse ud af bygningen. Den lignede et dyr, en bjørn på to ben. Skikkelsen hævede armene som i bøn, men det var ikke arme, det var poter, labber. De så ud, som om de var dækket af tyk, lodden pels. Resten af kroppen var ligesådan, uformelig, ligesom ulden, men ud af den

bjørnelignende skikkelse stak et kridhvidt ansigt, et kranium med stirrende øjne og opspærret, men stum mund. Og den summende lyd blev højere og højere, indtil det endelig gik op for Berger, hvad det var, han så.

Ansigtet var Roys, og hele hans krop var dækket af bier.

Roy vaklede hen mod kanten af taget, forbi rebets anker, tog nogle tunge, langsomme månelanderskridt hen langs kanten. Han trådte op på den lille mur, der skilte taget fra afgrunden. Berger hørte sig selv råbe, med en andens stemme:

»Stands, for helvede!«

Men Roy fortsatte bare, oppe på muren, som drevet af en helt anden kraft end viljens. Til sidst tog han det uundgåelige skridt ud over kanten.

Og det var, som om han svævede. Et kort nu, der virkede uendeligt, i en summen og brummen, der stadig mere lignede kakofoni, så det ud, som om Roys krop holdt sig oppe i uendeligheden, som om tyngdekraften var fuldstændig ophævet, som om der ikke længere var noget, der hed op og ned. Og som på et givet signal slap bierne taget og hvirvlede op fra kroppen som en omvendt lavastrøm.

Berger så Roy ind i øjnene i det øjeblik. Det, han så, var døden. Han så lige ind i døden. Og så faldt Roy.

Berger hørte sig selv brøle. Han tumlede derhen. Smerterne, der havde været ophævet i nogle sekunder, vendte tilbage for fuld styrke. Kent holdt op med at rulle rundt på taget, han rejste sig op, børstede sig desperat på kroppen. Sammen ravede de hen mod kanten af taget. Der hvor Roy var styrtet ned.

Lige inden de nåede hen til kanten, drejede Berger hovedet og så en enorm fjerbusk af bier stige ud gennem den lille bygnings vidåbne dør og danne den allermørkeste sky over den i forvejen dunkle by.

Berger og Kent vekslede et blik. Kent fjernede en bi fra sin blege kind og nikkede. De kikkede ud over kanten.

Roys lemlæstede krop lå på parkeringspladsen tredive meter nede.

Halvvejs på en bil.

Lyden, der kom fra Kent, var ikke menneskelig.

»Berger!« brølede walkie-talkien. »Ambulance tilkaldt. Tjek bygningen!«

Berger rejste sig langsomt op fra den sammensunkne Kent, der brølede af både sorg og smerte. Knipsede bier væk fra alle blottede steder. Mærkede en besynderlig rus brede sig i kroppen. Bevægede sig ad uransagelige veje hen mod den lille bygning. Trykkede sig ind til betonvæggen, hastigt blik ind, så hovedet til sig. Der var ingen derinde, heller ingen skjulte rum. Mindst seks åbnede bistader. Kun enkelte bier tilbage, trægt summende; det skulle være muligt at gå derind. Berger tog et fastere tag i pistolen og drejede om hjørnet.

Han baskede med armene for at få de sidste bier ud, viftede dem væk. Så så han sig om i rummet. Ud over bistaderne var der et bord, en stol, intet andet. Aisha havde næppe siddet indespærret her, Carstens mål havde udelukkende været at få dem herop. For at gøre dem fortræd, dræbe dem? Næppe, Carsten var ikke sadist. Splittergal, ja. Landsforræder, ja. Hæmningsløs, ja. Men rationel. Ergo var der en anden grund til, at han havde ledt dem herop.

Gulv, loft, vægge – intet. Et fuldstændig intetsigende rum. Det måtte altså dreje sig om noget inde i bistaderne eller på bordet. Og bistaderne skulle Berger ikke have hovedet ind i; han havde haft nærkontakt nok.

Først nu så han, at et antal bier sad tilbage på det lille bord. De var roligere end deres slægtninge, kravlede rundt i en bestemt form, firkantet, en halv snes centimeter bred. Berger tog sin nyudleverede Säpopistol og børstede bierne væk. Nedenunder lå der et lille stykke papir; han turde ikke rigtig røre ved det, men bemærkede, at det var smurt ind i et eller andet sødt og klæbrigt. Noget, som bier sikkert godt kunne lide.

Det lignede en lille kuvert. Den slags, der plejer at være et lykønskingskort i.

Berger pirkede de sidste bier væk fra kuverten, men lod den ligge. Lod den stik mod alle instinkter ligge til Säpos

kriminalteknikere. I det samme så han, at der var en skuffe under bordet. Han satte sig på hug og begyndte forsigtigt at trække den ud.

Braget var ikke af denne verden. Kraften, der slyngede ham bagover, end mindre. Chokket totalt, smerten lammende. Det sortnede for øjnene.

Tilbage var kun en enkelt tanke, der strejfede rundt i det uendelige intet:

Satans til måde at dø på.

Så var alt bare mørke.

Han var ikke sikker på, at han levede, da han slog øjnene op og mødte et isgråt blik under et kort, metalgråt hår.

»Den perfekte spion er ganske vist en kastreret spion,« sagde August Steen, »men det behøver ikke at ske helt så drastisk.«

»Hvad?« gispede Berger.

»Hvis ikke du havde sat dig på hug, havde du fået pikken skudt af.«

Berger kikkede ned på sin skudsikre vest. Det var nemt at se, hvor kuglen havde ramt. Lige i hjertet.

»For satan i helvede,« sagde han.

Steen rakte hånden frem, han tog den, blev halet op at stå i en kaskade af smertestråler, ført hen til den åbne skrivebordsskuffe. Inde bag det afskudte forstykke lå der en fastkilet pistol med et stykke ståltråd om aftrækkeren. Berger genkendte den med det samme. Det var en Sig Sauer P226, sikkert hans egen gamle tjenestepistol. En lille, håndskrevet seddel var tapet fast til løbet. Der stod, kort og godt:

»Bang!«

»Carsten er ude efter dig, Sam,« sagde Steen. »Nu må vi have dig gjort usynlig for alvor.«

Berger kastede et sidste blik på den lille kuvert, sukkede dybt og vaklede hen mod døren. Steen kom op på siden af ham, tog ham under armen.

Oppe på den metalgrå novemberhimmel nærmede der sig langsomt, næsten uvirkeligt, en ambulancehelikopter.

2

Mandag d. 30. november kl. 09.03

Sanserne var sat ud af spillet. Alting gyngede. Lyden af helikopteren, der nærmede sig, mindede mere og mere om en enorm bis summen.

Berger sad på taget, forskellige former for smerte bølgede gennem hele hans væren, og han kunne ikke mærke forskel på krop og sjæl.

Han så uden at fatte noget August Steen tage en rulle gaze-bind op af en taske. Han så den blive viklet op og nærme sig.

»Du skal med helikopteren,« sagde Steen og gav sig til at forbinde hans hoved. »Og du er stadig Sveriges mest eftersøgte mand. Du ønsker virkelig ikke at blive set.«

Rotorvinden fra den landende helikopter ramte dem. Som i sælsom slowmotion så Berger, hvordan Steen tabte gazerullen, og vinden rullede den op og fik den til at flagre som en enorm vimpel, indtil Steen gav slip og lod den flyve væk over Tenstas højhustage. Han tog en ny op, holdt bedre fast i den, fik den viklet om Bergers hoved, sagde:

»Keep cool, jeg henter dig på Södersjukhuset.«

Så sad Berger der, ignoreret, sammenkrummet i et hjørne af helikopteren, luftsyg, med skudsmarter i brystet og diffust spredte bistiksmarter. Alligevel var han den af patienterne i det lille, hældende rum, der havde det klart bedst.

De to halvdele af Roy Grahns sønderlemmede krop lå under et tæppe, der var gennemvædet af blod. Kent Döös var vågen nok til at jamre, hans jamren steg indimellem til rene brøl af både sorg og smerte, og han vægrede sig ved ethvert kontaktforsøg fra en yderverden, der lod til at gøre nøjagtig lige så ondt som hans indre; en redder så ud, som om han malede billeder i luften med sin stadig ubrugte morfinsprøjte.

Berger mente at have set lignende scener i diverse krigsfilm. Kvalmen vældede op i ham, og han var på nippet til at sende en styrt sø af bræk ud i sin heldækkende hovedbandage, inden han fandt et vindue at kikke ud ad.

Synet af vand havde altid haft en beroligende virkning på hans indvolde. Han så overfladen dernede, men det tog sin tid, før han genkendte Ulvsundasjön, Tranebergsbron, Lille Essingen. Så Reimersholme, Liljeholmsbron, Årstaviken. Vandet fulgte helikopteren hele vejen frem til et tag med en cirkel og et kryds med et stort H i midten. Helikopteren landede på bogstavet uden at gøre mærkbar ansats til at sænke hastigheden.

Derefter gik alting stærkt.

Dørene blev slået op. Båren med Roy blev rullet ud, forsvandt. Kent, hvis store krop til sidst havde reageret på morfinsprøjten, blev båret hen over Södersjukhusets helikopterplatform.

Berger blev tilbage.

Mens piloten hoppede ud, og rotorbladene langsomt holdt op med at rotere, krøb han sammen i sin krog med hele hovedet forbundet. Til sidst stak en hvidklædt mand hovedet ind og vinkede ham med. Berger snuppede sin taske, og de fulgtes ind i det store sygehus. Den hvidklædte så ikke på ham en eneste gang.

Helt i tråd med denne modtagelse sad Berger i et hjørne af skadestuen, med forhængene trukket for, i et tidsrum, som han efter en time holdt op med at holde rede på. Der gik lang tid. Ufattelig lang tid. Den ene time afløste den anden, indtil han ikke havde tal på dem.

Han tjekkede kroppen igennem på egen hånd. Skuddet gjorde mest ondt, punktet, hvor kevlarvesten havde stoppet kuglen fra en Sig Sauer P226, men han vurderede ikke, at ribbenene var kommet noget til. Giften fra bistikkene var sværere at bedømme, men heller ikke det virkede slemt nok til at komme på hospitalet for. Altså havde August Steen anbragt ham her af en anden grund. Fordi det var det sikreste sted,

han kunne være? Mens man indrettede et *safehouse* til ham? Mens hans ting blev fragtet derud? Hjemmefra? Havde de været hjemme hos ham? Endevendte Säpo hans hjem, mens han sad her som en grønsag?

Det var meget længe siden, han selv havde været hjemme. Eller, egentlig *føltes* det nok mest som meget længe siden. Det var vel ikke mere end en måned, sikkert mindre.

Timerne løb videre mellem fingrene på ham. Han forsøgte at tænke, at standse tankernes frie flugt.

Hvis Carsten havde rigget hele bibygningen til for at få ram på lige netop Sam Berger, var han så virkelig i sikkerhed her? At gå ind på Södersjukhusets skadestue og skjult bag forhænget plaffe et par lyddæmpede kugler i en sølle patient ville være såre nemt. Det ville sikkert vare flere timer, før nogen overhovedet opdagede det.

I det samme blev forhænget rent faktisk trukket fra.

Berger så Carsten, de plirende, uvirkelige øjne bag de tykke brilleglas, han så ham løfte pistolen, han så det lille, næsten usynlige smil, der skulle blive det allersidste, Sam Berger tog med sig ned i dødsriget.

Men det var ikke Carsten, der kom ind, heller ikke en læge, det var en mand, hvis kortklippede hår mindede om jernfilspåner på en magnet.

»Vi går,« sagde August Steen kort.

De gik. Berger sagde ingenting, Steen heller ikke.

I et afsides hjørne af Södersjukhusets parkeringsplads satte de sig ind i bilen, og Steen kørte sydpå, ud af byen. Det var først, da det begyndte at skumre, det slog Berger, hvor længe han havde ventet på en læge, som aldrig kom. Som aldrig havde tænkt sig at komme.

Først ud for Haninge sagde Steen:

»Den satan myrdede Roy.«

Berger mærkede, hvor stift han stirrede frem for sig. Han så den fornuftsstridigt svævende krop, indhyllet i bier. Derpå så han den halverede krop nede på p-pladsen.

Carsten var ikke en mand, man spøjte med.

Og han var tydeligvis ude efter Sam Berger.

Steen ville åbenbart snakke. Han sagde:

»Beklager forsinkelsen.«

Berger lo kort, ikke ligefrem glædesprudlende. Steen fortsatte:

»Jeg var nødt til at fremskynde processen. Det her var så hurtigt, som jeg formåede.«

»Hvor skal vi hen?« spurgte Berger.

»Du kommer til at sejle i båd,« sagde Steen.

Berger stirrede på ham.

»Jeg ved, at du kan,« fortsatte Steen. »Jeg ved, at du godt kan lide vand. Jeg ved, at en stor del af din barndoms somre udspillede sig i Stockholms skærgård.«

»Du ved mere end jeg,« brummede Berger.

»Synet af vand virker beroligende på dig,« sagde Steen.

Berger rystede på hovedet. Steen fortsatte:

»Bare rolig, det er nemt. Moderne navigationsgrej gør næsten hele arbejdet for en.«

»Og så skal jeg ellers bare sidde der? I en form for isoleret *safehouse*?«

»Den opgave, jeg har tiltænkt dig, er ekstremt vigtig.«

»Og den har du ikke tænkt dig at fortælle andet om, end at den har noget at gøre med din ævlen om 'den værste terroraktion nogensinde i Sveriges historie'?«

»Det kan jeg ikke lige nu,« sagde August Steen. »Men indtil da skal du for enhver pris holde dig skjult. Under radaren *for alvor*. Det vil sige det samme som, at det her er den eneste gang, du sejler i båden, du må aldrig bruge den igen, undtagen i yderste nødsfald. Navigationsappen leder dig til et bådehus, dér sejler du båden ind og lader den blive.«

»Et bådehus?« udbrød Berger.

»Et rigtigt bådehus,« sagde Steen med stenansigt. »Som man sejler en båd ind i. Du fortøjer den derinde, og bagefter venter du. Huset bugner med lækkerier, der er en sikret internetopkobling og masser af bøger. Betragt det som betalt ferie. Har du en hobby?«

Berger stirrede ikke på ham, han *gloede*.

»Ure,« sagde han til sidst. »Urværker.«

Og August Steen skraldgrinede.

Så sagde de ikke mere på resten af bilturen. De rullede ind i Nynäshamn, gennem Nynäshamn, ud af Nynäshamn. Det føltes som verdens ende.

Gæstehavnen virkede ugæstfri. Det var velsagtens de venligt glimtende lys på de nærliggende øer, der fik havet derude til at virke så sort. Så ubarmhjertigt.

Det kunne også være den omstændighed, at de var alene, der fik verden rundt om dem til at virke så øde. De gik hen ad bådebroen, bådene lå og vippede på overfladen, som vugget af selve mørket.

Tørvejr, gudskelov, heller ikke særlig blæsende. Det eneste, der føltes skræmmende, var det sorte mørke. Samt det enkle faktum, at det var meget længe siden, Sam Berger havde sejlet en båd. Især da i vinterbælgmørke.

De stoppede op. Berger stillede tasken fra sig, Steen rakte ham en iPad. Berger tog den, kikkede ned på en slukket skærm. Steen lod en finger glide hen over den, et kort tonede frem.

»Klokkeren gps-navigation,« sagde Steen. »Ruten går uden om hvert eneste undersøisk skær, det garanterer jeg for.«

»Du har altså prøvet den?«

»En helikopter kommer ud med dine ejendele. Der står snart fire store flyttekasser foran huset.«

»Og hvad gør *du*? Hvad gør Säpo? Finder Carsten, inden han finder mig?«

»Vær nu ikke indbildsk,« sagde Steen. »Så vigtig er du heller ikke. Men ja, vi snupper ham, efterforskningen er i fuld gang. Men vi skal først og fremmest have fat i ham for at befri Aisha Pachachi og dermed løsne Ali Pachachis tungebånd. Så længe Aisha er kidnappet, siger han ingenting. Og jeg er den eneste i hele den vide verden, der ved, hvor Ali er. Hidtil har vores muldvarp ventet på, at Ali skal tage kontakt, velsagtens tilbyde at bytte plads med sin datter. Men nu er

Carsten tilsyneladende gået ind i en mere aktiv fase, hvor han vil prøve at finde frem til Ali på egen hånd. Det spor, der førte os til fælden i Tensta, var helt klart plantet. Han ville have os derhen, han ville håne os.«

»I snupper Carsten, Pachachi deler sin viden med jer, jeg handler på den viden? Er det planen? Så er vi tilbage ved spørgsmålet: Hvorfor lige mig?«

»Vil du virkelig have den diskussion nu?« spurgte Steen.
»Du har haft en lang biltur til at kommunikere.«

»Ja, jeg vil vide det. Ellers hopper jeg fandeme ikke ned i den båd.«

»Og hvad vil du så gøre? Gemme dig i et andet bådehus? Flygte ud af landet?«

»Hvorfor? Lige? Mig?«

August Steen og førte ham hen til en robust, men kompakt båd med en velvoksen påhængsmotor.

»Du har en specialkompetence, som vil være ekstremt vigtig, når tiden er inde,« sagde Steen til sidst.

»En specialkompetence? Mig?«

»Desuden har du ikke svaret på spørgsmålet,« sagde Steen og rakte Berger hans Säpopistol med tilhørende ammunition. Han fortsatte:

»Det var alvorligt ment.«

»Hvad for et fucking spørgsmål?« sagde Berger og tog pistolen.

»Har du en hobby?«

3

Tirsdag d. 1. december kl. 10.21

Han brød vandoverfladen, netop som den frøs til. På vejen ned gennem luften så han ud af øjenkrogen segmenter af den blanke overflade skifte glans. Det var, som om han på et millisekund så de enkelte brintatomer strække sig mod de fremmede iltatomer og danne en yderst tynd og skrøbelig overflade.

Og så gennembrød han den.

Kuldechokket kom ganske som ventet, men teori er én ting, praksis en anden. Det overvældede ham. Den isnende kulde trykkede den stramme våddragt ind mod hans chokerede hud. Skærgårdsvandet omfavnede ham, som ville det fryse ham inde og bevare ham for en eftertid, der undrende ville betragte det lille forbløffede fortidsvæsen i isblokken. Videnskabsmænd ville tømme ham op under kontrollerede former, og han ville, uden at det forbløffede ansigtsudtryk forsvandt, svæve ud i den tyngdekraftløse atmosfære omkring den kunstige planet, der for længst havde erstattet den ødelagte jordklode.

Det ejendommelige billede havde en beroligende virkning; desuden mindede hans første svømmetag faktisk om en rumvandring. Han sugede ivrigt den fade luft fra iltflasken i sig, mærkede smerterne i brystkassen, hvor en kugle for kort tid siden var blevet standset, og et kort nu var det, som om han huskede, hvorfor han havde droppet denne dødsforagtede hobby.

En hånd, der strøg hen over siden på en kæmpestor blå- og gulstribet fisk med kyssemund, havde givet startskuddet til hobbyen *dykning*. Det gyldne minde ophævede de femten år, der var gået, siden Sam Berger sidst havde haft et mundstykke, der smagte af gummi, mellem tænderne. Det udraderede

også erindringen om kuldechokket – og sikkert også en hel del andre faktorer, der havde fået ham til pludselig, efter en magisk dykkerferie ud for Lombok i Indonesien, at lægge dykkerflaskerne på hylden.

Det skæg, der dengang strittede inde bag dykkermaskens hærdede glas, havde været betydelig tyndere og næppe lige så irriterende. Det gråbrune buskads, moustachedelen af hans fuldskæg, der nu dækkede halvdelen af synsfeltet, risikerede desuden at gøre masken utæt.

Da det endelig lykkedes ham at se ud over sin ansigtsbehandling, åbenbarede der sig en særegen verden.

Overfladen havde set så mørk ud oppefra, som at springe lige ned i en spand tjære. Desuden var det en tung, smudsig-grå formiddag, temmelig typisk for den første decemberdag, og han havde vist ikke regnet med at se ret meget nede i den stort set bunddøde Østersøen. Men det lys, der trods alt sivede ned, brudt af den langsomt fremvoksende isflade, blottede en grågrøn verden af furede klippeformationer og diffust vajende tangbuske, der faktisk greb fat om ham. En lille, farveløs fiskestime pilede forbi, og han satte farten op gennem det næppe mere end fem grader varme vand. Nu huskede han fascinationen ved at besøge den skjulte del af jordkloden, den største og mest hemmelighedsfulde. Han mærkede sin genfødte eksistensform åbne sig, i takt med at havbunden ændrede karakter og blev jævnere, goldere. Og fjernere fra overfladen; der var ingen tvivl om, at han svømmede mod dybere vand.

Han var forsigtig, sørgede for at se langt frem, hele tiden have blikket rettet mod synsfeltets fjernere dele, ligesom når man lærer at køre bil. Der var næppe mere end fem-seks meter hen til dem, og lige med ét kunne han ikke se bunden forude. Den forsvandt simpelthen. Han standsede, flød, kikkede. Tog et par svømmetag, flød nærmere. Det var virkelig, som om det lille indhavs bund forsvandt, og en afgrund åbnede sig i stedet.

Han var henne ved kanten nu. Det følte mærkeligt; et svimlende dyb, man ikke kunne falde ned i.

Det var Sverige, det her, Stockholms skærgård, alt var trygt og velkendt – og så pludselig denne afgrund ned i noget fuldstændig ukendt. Han var klar over, at han skulle holde sig væk.

Men som så ofte, når man ved, at man bør holde sig væk, søgte han tættere på.

Han gled ud over svælget, kikkede op, kikkede ned. Så ingenting. Ventede. Han fornemmede en svag strøm langs højre lår, intet andet. Så tog han et forsigtigt svømmetag nedad.

Han forstod først ikke, hvad det var, ikke meget mere end en vag tilstandsændring; ansigtet føltes lidt koldere, det var det hele. Så gik det op for ham, at det ikke bare var koldt, det var også vådt. Det strittende overskæg inde i dykkermasken vajede let, som tangbuske på havbunden.

Dykkermasken lækkede.

Det var ikke en erkendelse, der blev sat ord på, den havde helt andre virkninger. Hans krop tumlede rundt i panik, kaos trængte direkte ind i hans sjæl og splittede den ad. Det føltes, som om han sprællede i det tomme intet.

I den rene kulde.

Ad uransagelige veje vendte fornuften tilbage. Han holdt op med at tumle rundt. Han inddæmmede panikken. Masken skulle tømmes, masketømning var noget af det første, man lærte. Han forsøgte at huske proceduren. Så trak han op i masken forneden, samtidig med at han kikkede opad og pustede luft ud gennem næsen. Han gentog det et par gange, indtil masken var så godt som tom. Han prøvede at lade være med at sukke af lettelse.

Så kikkede han rundt. Han kikkede ned, han kikkede op, han kikkede til venstre, han kikkede til højre. Der var bare det, at der ikke var noget op, ikke noget ned, ikke noget hér, ikke noget dér. Der var ikke længere nogen som helst retning. Og pludselig vidste han, hvor han var.

Han var i midtvandet.

Der var ingen tyngdekraft, ingen opdrift. Der var intet at ori-

entere sig efter, ingen referencepunkter. Det næste svømmetag kunne lige så godt føre ham lige ned i afgrunden som op til overfladen eller ud på havet.

Sam Berger blev liggende der, flydende i det store intet, og hvert svømmetag kunne være et svømmetag tættere på døden.

Han havde fuldstændig mistet orienteringen.

Han kunne ingen overflade se, ingen bund, og der var ingen synsindtryk til at fortælle, hvad der var op, og hvad der var ned.

Der var ingenting at holde sig til.

Det var, som om han flød ude på midten af verdenshavene. Som om han var definitivt fortabt i det tomme, øde, endeløse rum.

Men han havde gennemført en masketømning. Det var kun få sekunder siden, det var lykkedes ham at samle sig og bruge sin erfaring.

Boblerne fra hans udånding dansede vildt omkring ham. Han lå lidt endnu og drejede rundt i den store tomhed. Så var der noget, der slog ham, noget så usædvanligt som en tanke slog rod.

Luften var vejen hjem.

Han lagde sig til rette i det store intet, lå bomstille. Holdt vejret, indtil rummet omkring ham var tomt for bobler. Så åndede han kraftigt ud.

Strømmen af bobler havde pludselig en tydelig retning.

Den piblede ligesom ned over kroppen på ham. Han vendte sig om og så boblestrømmen stige nedad.

Det, han opfattede som nedad.

Det, der i virkeligheden var opad.

Han pustede ud igen, voldsomt, og svømmede efter boblerne.

Opad.

Han kom op af afgrunden, kunne atter skelne havbunden, vidste, at han trods alt var på vej hjem.

Han satte fødderne ned på den nøgne klippebund og gennemførte en ny masketømning.

Midtvand.

Han havde glemt midtvandet, følelsen af totalt ophævede naturlove. Han havde været der før, lige efter mødet med den store, blå- og gulstribede fisk. Og ladet det gode minde fortrænge det onde.

I havnen på Lombok havde han svoret, at han aldrig mere ville dykke.

Han var ikke god til at lære af sine fejl.

Da han svømmede ind til huset på den lille ø ud for Landsort, svor han, at han aldrig mere ville dykke.